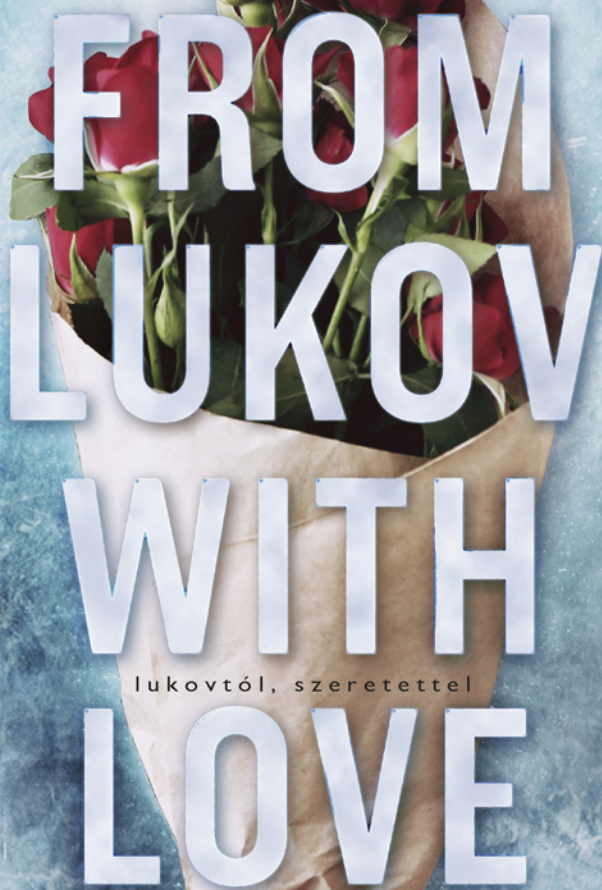

FROM LUKOV WITH LOVE

lukovtól, szeretettel

fine
selection

M A R I A N A Z A P A T A

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

M A R I A N A Z A P A T A

FROM LUKOV WITH LOVE

lukovtól,
szeretettel

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

*A legjobb barátomnak és a legjobb embernek, akit ismerek:
Az anyukámnak – az igazi chingonának.*

ELSŐ FEJEZET

TÉL/TAVASZ

MIUTÁN MÁR ÖTÖDSZÖRRE ÜTÖTTEM BE A FENEKEMET, úgy gondoltam, itt az ideje abbahagyni.

Legalábbis aznapra.

A hátsóm kibír még kétórányi esést másnap. Valószínűleg kénytelen is lesz, ha nem jövök rá, mit csinálok rosszul, hogy a franc enne meg! Ez volt zsinórban a második nap, hogy nem tudtam normálisan leérkezni egy átkozott ugrásból.

Arra a felemre fordultam, amire kevesebbyszer estem, frusztráltan kifújtam a levegőt, miközben sikerült magamban tartanom a torkomból felszakadni kívánczó „a rohadt életbé”-t, és teljesen hátradöntöttem a fejemet, hogy pofákat vágjak a plafon felé. Persze rögtön rájöttem, hogy ez baromi nagy hiba volt. Mert tudtam, mi lóg a kupola alakú létesítmény mennyezetéről. Nagyjából ugyanaz, amit az elmúlt tizenhárom évben is láttam.

Molinók.

A tetőgerendákról molinók lógtak.

És mindegyiken ugyanannak a seggfejnek a neve díszelgett.

IVAN LUKOV. IVAN LUKOV. IVAN LUKOV.

És még több IVAN LUKOV.

Jó, oké, az övé mellett más nevek is voltak ott – a többi szerencsétlen flótásé, akik az évek során a partnerei voltak –, de az ő neve volt a legfeltűnőbb. Nem azért, mert a vezetékneve megegyezett az egyik kedvenc emberem vezetéknevével, hanem mert a keresztnéve a Sátánra emlékeztetett. Biztos voltam benne, hogy a szülei egyenesen a pokolból fogadták örökbe.

De abban a pillanatban semmi más nem számított, csak a felettem lógó plakátok.

Öt kék molinó hirdette az egyes országos bajnokságokat, amiket megnyert. Két piros a megszerzett világbajnoki címekért. Két sárga az olimpiai aranyérmekért. Egy ezüst, ami a sportcentrum bejáratánál lévő vitrinben díszelgő egyetlen világbajnoki ezüstéremnek állított emléket.

Ugh! Buzgómócsing. Seggfej. Idióta.

És hála a rohadt életnek, hogy nem feszítettek ki újabb és újabb molinókat minden egyes kupáért vagy versenyért, amit az évek során megnyert, különben az egész plafon egy hatalmas színkavalkád lenne, én pedig naponta hánytam volna el magam.

Ennyi plakát... és az én nevem egyiken sem volt rajta. Egyetlenegyen sem. Nem számított, milyen keményen küzdöttem, milyen keményen edzettem, semmit sem ért. Mert senki sem emlékszik a második helyezettre, hacsak nem vagy Ivan Lukov. És én nem voltam Ivan.

Féltékenység kezdte mardosni a mellkasomat, amit nem volt jogom érezni, de nem igazán tudtam nem tudomást venni róla, és gyűlöltem az egészet. *Rohadtul gyűlöltem.* Csak idő- és energiapocsékolás azon rágódni, hogy mások mit csinálnak, ezt már gyerekkoromban megtanultam, amikor a többi lánynak szebb ruhája és újabb korcsolyája volt, mint nekem. Csak azoknak van ideje a féltékenységre és a keserűségre, akiknek

nincs jobb dolguk. Tudtam én jól. Semmire sem viszi az életben az, aki folyton másokhoz hasonlítgatja magát. Ezt is tudtam.

És soha nem akartam ilyen ember lenni. Főleg nem a miatt a seggfej miatt. A három másodperces féltékenykedős nyafogásomat hamarabb a sírba vittem volna, mint hogy bárkinek is eláruljam, milyen hatással vannak rám azok a posztterek.

Erre emlékeztetve magam a térdemre gurultam, hogy ne tudjam tovább bámulni azokat a hülye molinókat.

A kezemet a jégre csapva nyögtem egyet, ahogy a lábaimat magam alá húztam – a pengéken egyensúlyozás olyan volt számomra, akárcsak a lélegzés –, és végre feltápáskodtam. *Megint.* Már ötödjére, kevesebb mint tizenöt percen belül. A bal csípőcsontom, a farpofám és a combom már most sajgott, és másnapra csak még jobban fognak fájni.

– Ó, hogy bassza meg! – motyogtam az orrom alatt, hogy a körülöttem korcsolyázó fiatalabb lányok meg ne hallják. Még csak az hiányzott volna, hogy valamelyikük beáruljon a vezetőségnél. *Megint.* Kis besúgók! Mintha nem hallanának káromkodást tévzés közben vagy az utcán sétálva, vagy iskolába menet.

Lesöpörtem az oldalamról a legutóbbi esés során rám tapadt jeget, vettem egy nyugtató lélegzetet, és lecsillapítottam az egész testemben fellángoló frusztrációt, amit minden miatt éreztem – magam miatt, a testem, a helyzetem, az életem meg a többi lány miatt, akik miatt nem káromkodhattam –, és úgy általában a napom miatt. Attól kezdve, hogy későn ébredtem, hogy már reggel sem sikerült tökéletesen kiviteleznem az érkezéseket az ugrásaim végén, hogy *kétszer is* leöntöttem magam kávéval a munkahelyemen, hogy amikor kinyitottam a kocsim ajtaját, majdnem eltörte a térdkalácsomat, és aztán most ez a második szaros edzés is...

Könnyű megfeledkezni arról, hogy az egész életet nézve elenyésző jelentőségű dolog, ha nem tudok sikeresen érkezni egy ugrás után, amit már tíz éve csinálok. Ez csak egy rossz nap volt. *Egy újabb* rossz nap. Ami

nem volt hallatlan dolog. Mindig van rosszabb, ami megtörténhet, és *meg is fog* történni, egyszer, valamikor. Könnyű természetesnek venni a dolgokat, amikor azt hiszed, mindened megvan.

De amint elkezdted a legalapvetőbb dolgokat is természetesnek venni, az élet akkor dönt úgy, hogy megtanít arra, micsoda hálátlan idióta vagy.

És ezen a napon azt vettem természetesnek, hogy tripla Salchowot ugrok, valami olyasmit, ami már évek óta a repertoárom része volt. Nem ez a legkönnyebb ugrás a műkorcsolyában – három fordulatból áll, aminek a felemelkedés előtt a korcsolya pengéjének hátsó, belső élén siklasz hátrafelé, majd az ugrás végén az ellentétes láb pengéjének hátsó, külső élére kell érkezni, mint amivel az ugrást kezdted –, de közel sem a legnehezebb. Normál körülmények között meg sem kellett erőltetnem magam, hogy sikerüljön.

De most úgy tűnt, ez sem erre a napra, sem az előzőre nem volt igaz.

Megdörzsöltem a szemem a kézfejemmel, és vettem egy mély levegőt, majd lassan kifújtam, közben a vállammal köröztem, és azt mondtam magamnak, hogy le kell nyugodnom, és haza kell mennem. Majd holnap újra megpróbálom.

És nem mintha mostanában versenyen indulnék, emlékeztetett rá az agyam gyakorlatias, de seggfej része.

És mint minden egyes alkalommal, amikor erre a fantasztikus tényre gondoltam, a gyomrom összeszorult a színtiszta dűhtől... és valami olyasmitől, ami nagyon hasonlított a kétségbeeséshez.

És mint minden alkalommal, amikor ez történt, mindkét érzelmet nagyon, nagyon, *nagyon* mélyre elástam magamban, olyan mélyre, ahol nem látom, nem érem el, nem érzem a szagát sem. *Mert semmi értelme.* Tudtam jól. Totál semmi.

Mert én nem adom fel.

Egy újabb belégzés és kilégzés után, mialatt a jobban sajgó farpofámat dörzsölgettem ösztönösen, még egyszer, utoljára körbenéztem a

jégpályán. Végignéztem a nálam sokkalta fiatalabb lányokon, akik belevetették magukat a még mindig zajló órába, és legyűrtem a homlokráncolást. Hárman nagyjából velem egyidősnek tűntek, de a többiek mind tizenévesek voltak. Lehet, hogy nem voltak olyan jók – vagy legalábbis nem annyira, mint én az ő korukban –, de akkor is. *Az egész élet előttük állt.* Csak a műkorcsolyában és talán még a tornában számít valaki öskövületnek huszonhat évesen.

Hát ja, ideje hazamenni, és eldobni magam a kanapén a tévé előtt, hogy orvosoljam ezt a szar napot. Soha semmi jót nem szül, amikor magamat sajnáltatom. Semmit.

Nem tartott tovább néhány másodpercnél, amíg átszalomoztam a jégen korcsolyázó emberek között, épp csak annyira odafigyelve, hogy ne ütközök össze senkivel, és el is értem a jégpályát körülvevő alacsony palánkot. Ugyanonnan, ahol a korcsolyám élvédőit mindig hagytam, felkaptam a műanyag síneket, és rácsúsztattam a fehér cipőmhöz erősített négy milliméteres pengékre, majd kiléptem a szilárd talajra.

Próbáltam figyelmen kívül hagyni a mellkasomban morajló feszült érzést, amit valószínűleg elsősorban a frusztráció okozott, amiért ennyit estem. Vagy talán mégsem.

Nem akartam tudomásul venni, hogy nagy eséllyel csak az időmet vesztegetem azzal, hogy még mindig naponta kétszer eljárók edzeni a Lukov Jég- és Sportcentumba, annak reményében, hogy egy nap újra versenyezni fogok. Mert a gondolat, hogy egyszerűen feladom, az életem elmúlt tizenhat évének teljes elvesztegetésének tűnt. Mintha gyakorlatilag a semmiért mondtam volna le a gyerekkoromról. Mintha feleslegesen áldoztam volna fel kapcsolatokat és a hétköznapi emberi tapasztalatokat egy álomért, ami egykor olyan hatalmas volt, hogy semmi és senki nem vehette volna el tőlem.

Mintha az álmom, hogy olimpiai bajnok legyek, hogy megnyerjek egy világbajnokságot, vagy akár csak egyetlen országos bajnokságot, nem

tört volna szét már rég apró, konfetti méretű darabkákra... amikbe még mindig makacsul kapaszkodtam, pedig egy részem már rájött, hogy ez inkább csak fájdalmat okoz, nem segít.

Nem.

Itt és most nem ezektől a gondolatoktól és lehetőségektől lett hányingerem, amiktől szinte naponta állt görcsbe a gyomrom.

Le kellett higgadnom. Vagy talán rám fért volna már egy kiadós maszturbálás. Valaminek segítenie kellett.

Leráztam magamról a zsigereimben vájkáló nyomorult érzést, megkerültem a jégpályát, és végighaladtam az öltözők felé vezető folyosón, miközben tekintetemmel a tömeget pásztáztam. A pálya körül már ott várakoztak a szülők és a gyerekek az esti órákra készülve; ugyanazokra az órákra, amikkel én is kezdtem kilencévesen, mielőtt átváltottam előbb a kiscsoportos, majd a magánórákra Galinával. Régi szép idők!

Leszegtem a fejem, nehogy bárkivel összetalálkozzon a pillantásunk, és csak mentem tovább, elhaladva többek mellett, akik szintén igyekeztek kerülni a tekintetemet. Amikor rákanyarodtam a folyosóra, ami a cuccaimhoz vitt, észrevettem négy tizenéves lányt, akik úgy tettek, mintha épp nyújtánának. Csak úgy tettek, mert nem tudsz rendesen nyújtani, ha közben a szádat jártatod.

Legalábbis nekem ezt tanították.

– Szia, Jasmine! – köszönt az egyikük, egy kedves lány, aki, amennyire emlékeztem, mindig igyekezett barátságosan viselkedni velem.

– Szia, Jasmine – csatlakozott hozzá a mellette álló lány is.

Kénytelen voltam odabiccenteni nekik, még úgy is, hogy közben visszszámoltam a perceket, amíg végre hazaérek, és készítek valamit enni, vagy felmelegítek valamit, amit anyám készített, és aztán valószínűleg csak lerogyok a tévé elé. Talán ha az edzés jobban ment volna, akkor lett volna kedvem valami máshoz, például elmenni futni, vagy beugrani a nővéremhez, de... a dolgok nem így álltak.

– Jó edzést! – mormogtam oda a két barátságosabb lánynak, és vetetem egy pillantást a másik kettőre, akik némán ácsorogtak velük szemben. Ismerősnek tűntek. Hamarosan kezdődött egy középhaladó korcsolyázóknak szóló óra, feltételeztem, ők is arra járnak. Nem volt okom odafigyelni rájuk.

– Köszí, neked is! – rikkantotta az első lány, aki megszólított, de rögtön be is csukta a száját, és olyan mélyen elvörösödött, mint amit eddig csak egyetlen embertől láttam: a nővéremtől.

Az ajkamra kiülő mosoly őszinte volt, és teljesen váratlan – mert a lányról Pöttöm jutott eszembe –, majd a vállammal belöktem az öltöző lengőajtóját. Alig tettem egy lépést befelé, a vállammal még mindig tartva az ajtót, amikor meghallottam őket.

– Nem értem, miért vagy annyira oda érte! Lehet, hogy jó egyéni korcsolyázó volt, de mindig felsült, a páros karrierjéről pedig nincs is mit beszélni.

És... megálltam. Pont ott. Félúton az ajtóban. És olyat tettem, amiről tudtam, hogy rossz ötlet: hallgatózni kezdtem.

A hallgatózással soha senki nem jár jól, de én mégis megtettem.

– Mary McDonald jobb páros korcsolyázó...

Hát kimondták.

Lélegezz, Jasmine! Lélegezz! Fogd be, és lélegezz! Gondold át, mit fogsz mondani. Gondolj arra, milyen messzire jutottál. Gondolj arra...

– ...máskülönben Paul nem állt volna össze vele a legutóbbi szezonban – fejezte be a lány.

A testi sértés törvényellenes. Vajon egy tinédzsert megütni extrán törvénytelen?

Lélegezz! Gondolkozz! Légy kedvesebb!

Elég idős voltam ahhoz, hogy ennél okosabb legyek. Tudtam jól. Elég idős ahhoz, hogy ne sértődjek meg azon, amit egy bunkó tinédzser mond, aki valószínűleg még a pubertáson sem esett át, de...

Nos, a páros karrierem fájó pont volt számomra. És fájó pont alatt egy vérző hólyagot értek, ami soha nem akart begyógyulni. Mary McDonald és Paul A Szarházi Seggfej, Akit Élve Felgyújtának? Épp elég *Brady családot* néztem késő esténként, amikor nem tudtam aludni, hogy teljesen átérezzem Jan problémáit Marciával. Én is halálosan utáltam volna a csajt. Ahogy Mary McDonaldot is utáltam.

– Láttad a videókat, amik fent vannak róla a neten? Anyukám szerint kiállhatatlan személyiség, ezért nem nyert soha. Nem csípi a bírók – próbált suttogni a másik lány, de nem volt túl sikeres, mivel kristálytisztán hallottam az egészet.

Nem kéne megtennem.

Semmit sem kell tennem. Még csak gyerekek – próbáltam győzködni magam. Nem tudják a teljes történetet. Sőt, még csak a töredékét sem ismerik. A legtöbb ember nem tudott róla, és soha nem is fog. Már megbékeltem ezzel, és túltettem magam rajta.

De aztán az egyikük csak mondta tovább a magáét, és tudtam, hogy nem leszek képes befogni a pofámat, és hagyni, hogy a hülye tévképzeteikben éljenek. Megvan annak is a határa, amennyit az ember kibír egy jó napon, és ez eleve nem volt egy jó nap.

– Anyukám azt mondta, csak azért edz továbbra is itt, mert barátok Karina Lukovval, de állítólag ő és Ivan nem jönnek ki egymással...

Ilyen rohadtul közel voltam a horkantáshoz. Ivan és én nem jövünk ki egymással? Érdekes egy megfogalmazás... *Oké.*

– Elég undok egy csaj.

– Senkit sem lepett meg, hogy nem talált magának másik partnert, miután Paul otthagya.

És meg is érkeztünk.

Talán ha nem emlegették volna fel újra a P nevűt, lehettem volna én az okosabb, és egyszerűen elengedem, de szartam én rá, engem nem arra teremtettek, hogy szótlánul tűrjem az ilyet!

Mielőtt meggondolhattam volna magam, megpördültem, és kikucskáltam az ajtón, ahol a négy lány még mindig ott álldogált, ahol az imént elmentem mellettük.

– Hogy mit mondtál? – kérdeztem lassan, azt már nem téve hozzá hangosan, hogy *ti tehetségtelen balfaszok, szart se fogtok elérni soha*. Direkt egyenesen arra a kettőre néztem, akik az előbb nem köszöntek, és most elborzadva kapták felém a fejüket, amint meghallották a hangom.

– Én... én... én... semmit... – dadogta az egyikük, a másik meg úgy festett, mint aki menten a dresszébe meg a harisnyájába csinál. Helyes! Reméltem, hogy tényleg beszart. Meg azt is, hogy hasmenésszerű az állaga, hogy mindenhova szanaszét folyjon.

Jó hosszan rámeredtem egyesével mind a négyükre, néztem, ahogy az arcuk élénkvörösre válik, és egy kicsit élveztem a helyzetet... de nem annyira, mint amennyire akkor élveztem volna, ha magamra nem lettem volna jóval dühösebb, mint rájuk. Felvontam a szemöldököm, és a folyósószerű alagút irányába biccentettem, amin az imént sétáltam végig a jégpályáról az öltözőkbe menet, és mosolynak egyáltalán nem nevezhető ívbe görbült az ajkam.

– Én is így gondoltam. Indulnotok kéne az edzésre, mielőtt elkéstek!

Valahogy sikerült visszafognom magam, hogy ne tegyem még hozzá, hogy „kis rohadékok”. Néha igazán megérdemeltem volna egy kitüntetést, amiért ilyen türelmes vagyok az idiotákkal. Bár létezne egy ilyen verseny, biztosan megnyertem volna!

Jó eséllyel nem látok még egyszer két embert ilyen gyorsan mozogni, hacsak nem nézem meg a sprintereket az olimpián. A két kedvesebb lány kissé elborzadva nézett rám, és gyors, félénk mosolyt küldtek felém, mielőtt a másik kettő után indultak, közben isten tudja, miket suszogva egymás között.

Az ahhoz a két bunkóhoz hasonló lányok voltak az okai, hogy hamar felhagytam azzal, hogy más műkorcsolyázókkal barátkozzak. Mini

rohadékok. Feltartottam a középső ujjamat a folyosón iszkoló alakok felé, de nem éreztem tőle jobban magam.

Ki kellett zökkennem ebből a hangulatból. Rohadtul ki kellett zökkennem!

Végül besétáltam az öltözőbe, és lerogytam az egyik padra a szekrények sora előtt, ahol a sajátom is volt; a fájdalom a csípőmben és a combomban erősebb lett az idefelé vezető rövid út alatt. Az aznapinál sokkal keményebb és fájdalmasabb eséseket is elszenvedtem már, de attól még, hogy tisztában voltam ezzel, az ember sosem „szokik hozzá” igazán a fájdalomhoz. Ha rendszeresen van részed benne, csak megtanulod gyorsabban túltenni magad rajta. És a helyzet az volt, hogy én sem edzettem már úgy, mint régen. Nem is tudtam volna – hiszen nem volt partnerem, akivel gyakorolhattam volna, és nem volt edzőm sem, aki mindennap órákig korrigálna –, így a testem elfelejtette, mennyit bír elviselni.

Csak egy újabb rohadt jele volt annak, hogy az idő és az élet akkor is megy tovább, ha én nem akarom.

Kinyújtóztattam magam előtt a lábaimat, közben rá sem hederítve a néhány idősebb tinilányra, akik az ajtótól legtávolabb, a terem másik végében verődtek csoportba, és beszélgettek, miközben öltözködtek vagy babráltak a korcsolyájukkal. Nem néztek felém, és én is csak a szemem sarkából pillantottam rájuk. Miközben a cipőfűzőmet bontogattam, egy másodpercig elgondolkodtam rajta, hogy lezuhanyozom, de aztán úgy döntöttem, túl nagy erőfeszítés lenne, amikor csak húsz percet kell kibírnom, míg hazaérek, ahol átöltözhetek, és rendesen lezuhanyozhatok a normális méretű fürdőszobámban. Levettem a jobb fehér korcsolyámat, majd óvatosan lehúztam a testszínű kötést, ami a bokámat és pár centin a lábszáramat is borította.

– *Ó, te jó ég!* – sikkantotta az egyik tini a terem másik végében, lehetlenné téve, hogy kizárjam őket. – *Tényleg nem viccelsz?*

– *Nem!* – válaszolta valaki, miközben kifűztem a bal korcsolyámat, és igyekeztem nem venni tudomást a lányokról.

– *Komolyan?* – szólalt meg egy másik hang, vagy talán ugyanaz, akit először is hallottam. Nem tudtam megállapítani. Nem mintha megpróbáltam volna odafigyelni rájuk.

– *Komolyan!*

– *Komolyan?*

– *Komolyan!*

A szememet forgattam, és igyekeztem ignorálni őket.

– *Nem!*

– *Igen!*

– *Nem!*

– *Igen!*

Na, ja. Ezt a szart képtelenség volt ignorálni. Voltam én valaha ennyire idegesítő? Ennyire csajos?

Kizárt dolog.

– *Hol hallottad?*

A szekrényem kombinációs zárjának kódját akartam épp bevinni, amikor a felerősödő zsvajgás arra készítetett, hogy a vállam felett hátrapillantassak, és a lányokra meredjek. Az egyikük szó szerint úgy nézett ki, mintha bespedezett volna, a fogát vicsorgatta, és a kezét mellmagasságban tartva tapsikolt. Egy másik lány összefont ujjakkal, a tenyerét a szája előtt összehéberelve állt, és azt hiszem, talán még remegett is.

Mi a fene baja van ennek a kettőnek? – gondoltam.

– *Hallottam? A saját szememmel láttam, amikor besétált Lee edzővel!*

Ugh!

Hát persze. Ki másról beszélnének?

Még arra sem vettem a fáradságot, hogy felsóhajtsak, vagy a szememet forgassam, csak visszafordultam a szekrényemhez, és kivettem

a sporttáskámat. Abban a pillanatban, hogy letettem a mellettem álló padra, már fel is téptem a cipzárt, hogy előkotorhassam a telefonomat, a kulcsomat, a szándálomat meg egy aprócska Hershey's csokiszeletet, amit az olyan napokra tartottam benne, mint amilyen ez is volt. Kibontottam a csomagolást, és a számba tömtem a csokit, aztán felkaptam a telefonomat. A kijelzőn zöld fény villogott, jelezve, hogy olvasatlan üzeneteim vannak. Feloldottam a képernyőzárat, és a vállam felett hátrapillantva láttam, hogy a lányok még mindig ott sipákolnak, és teljesen úgy csinálnak, mintha a szívroham kerülgetné őket a Seggfej miatt. Rájuk sem hederítve, komótosan végigolvastam a csoportos üzeneteket, amikről edzés közben lemaradtam.

Jojo: Este moziba akarok menni. Kinek van kedve?

Tali: Attól függ. Melyik filmre?

Anyu: Ben és én elmegyünk veled, kicsim!

Seb: Nekem nincs. Este randim van.

Seb: James nem akar veled menni? Nem hibáztatom érte.

Jojo: Az új Marvel-filmre.

Jojo: Seb, remélem, összeszedsz valami nemi betegséget!

Tali: Marvel? Kösz, nem.

Tali: Én is remélem, hogy összeszedsz valami nemi betegséget, Seb!

Anyu: LEGYETEK KEDVESEK EGYMÁSHOZ!

Seb: Mindannyian megrohadhattok, kivéve anyát.

Rubes: Én elmennék veled, de Aaron nem érzi jól magát.

Jojo: Tudom, hogy te jönnél, Pöttöm. Szeretlek! Majd legközelebb.

Jojo: Oké, anya, menjünk! 7:30 megfelel?

Jojo: Seb – 🍑

Jojo: Jas, te jössz?

Felnéztem, amikor a lányok az öltöző másik végében olyan hangokat adtak ki magukból, amikre szerintem én képes sem lennék, és azon tűnődtem, mégis mi a franc bajuk lehet. Uram atyám, nem mintha Ivan nem edzett volna itt heti ötször az elmúlt egymillió évben! Ennyire azért nem volt izgalmas látvány. Én inkább néztem volna, ahogy a falon szárad a festék.

Begörbítettem az élénk rózsaszínre festett körmű lábujjaimat, és szándékosan nem vettem tudomást a zúzódásról, ami a kisujjam mentén éktelenkedett, meg a kialakulóban lévő hólyagról a nagylábujjam mellett, amit az előző nap viselt újfajta harisnyanadrág varrásának köszönhettem.

– *De miért van itt?* – folytatták a sipákolást a tinik, eszembe juttatva, hogy ideje minél gyorsabban kijutnom az öltözőből. Már elértem a határát annak, amennyit el bírok viselni aznap.

A figyelmemet visszaterelve a telefonomra, próbáltam eldönteni, mitévő legyek.

Menjek haza, és nézzek meg egy filmet, vagy szívjam fel magam, és menjek moziba a bátyámmal, az anyámmal és Bennel – vagy ahogy a többiekkel titokban hívtuk, Négyessel?

Szívem szerint inkább otthon lógtam volna, és nem egy zsúfolt mozi-teremben, főleg nem hétvégén, de...

Egy másodpercre ökölbe szorítottam a kezem, aztán gépelni kezdtem a választ.

Megyek, de előbb ennem kell. Most indulok haza.

Aztán elmosolyodtam, és gyorsan hozzátettem még valamit.

Seb, én is remélem, hogy összeszedsz valamit. Ezúttal a trippert célozd meg!

A telefonomat ideiglenesen a combom közé dugva kihalásztam a kocsikulcsomat a táskám zsebéből, a padlóra dobtam a szandálomat, majd a korcsolyámat óvatosan az egyedi készítésű, műszőrmével bélelt vékony memóriahabos védőtokba tettem, amit a bátyám, Jonathan és a férje vettek nekem évekkal korábban. Visszacipzáraztam a táskámat, belebújtam a cipőmbe, majd felálltam egy sóhaj kíséretében, amitől összeszorult a mellkasom.

A mai nap nem volt a legjobb, de a holnap jobb lesz, mondtam magamnak.

Így kellett lennie.

Még szerencse, hogy másnap nem dolgoztam, és vasárnaponként a korcsolyázást is pihentettem. Anyu valószínűleg palacsintát süt reggelire, én pedig a bátyámmal és az unokahúgommal állatkertbe megyek, mert a vasárnapot a bátyámmal tölti. Már épp eleget mulasztottam az életéből a műkorcsolyázás miatt. Mióta több időm lett, igyekeztem bepótolni. Jobb volt így nézni a dolgot, mint azon rágódni, miért lett egyszerre több szabadidőm. Próbáltam pozitívabb lenni. Csak még nem ment olyan jól.

– *Nem tudom* – mondta az egyik lány. – *De amikor vége a szezonnak, akkor általában egy-két hónapig nem szokott bejönni, és most mennyi idő is telt el a világbajnokság óta? Egy hét?*

– *Talán szétmentek Mindyvel?*

– *Miért csinálna ilyet?*

– *Nem tudom. Miért mentek szét a többi partnerével Mindy előtt?*

Már amikor az egyikük először kimondta Lee edző nevét, akkor tudtam, kiről beszélgetnek azóta is. Csak egyetlen ember volt az LC-ben – ahogy a legtöbben a Lukov Jég- és Sportcentrumot, vagy röviden a Lukov Centrumot hívtuk –, aki ezeket a lányokat érdekelte. Ugyanaz a fickó, aki mindenkit érdekelt. Vagyis mindenkit, kivéve engem. Meg azokat, akiknek volt agya. Ivan Lukov.

Vagy ahogy én szerettem őt hívni, különösen egyenesen a szemébe – a Sátán fia.

– *Én csak annyit mondtam, hogy láttam őt. Nem tudom, miért van itt* – mondta egy hang.

– *Soha nem állít be csak úgy, Stacy. Gyerünk már! Te is le tudod vonni a következtetést.*

– *Ó, te jó ég, szétmennek Mindyvel?*

– *Ha ez igaz, kíváncsi vagyok, kivel fog korcsolyázni.*

– *Bárki szóba jöhet.*

– *A fenébe, mit meg nem adnék érte, hogy a partnere lehessenek!* – sóhajtotta az egyik lány.

– *Nem is tudsz semmit a páros korcsolyáról, te hülye* – mondta erre egy másik horkantva. Nem is figyeltem oda különösebben, de az agyam egyre csak összeillesztette a megjegyzéseik darabkáit, ahogy azok az egyik füleimen be-, a másikon meg kimentek.

– *Mégis mennyire lehet nehéz?* – vágta rá fennhéjázva a második hang.

– *Neki van a legjobb feneke az egész országban, és nem számít, ki a párja, mindig nyer. Nekem pofonegyszerűnek tűnik.*

Újfent a szememet forgattam, különösen a fenekével kapcsolatos részen. Még csak az hiányzott volna, hogy az az idióta meghallja, hogy valaki a hátsóját dicséri. De a csaj nem említette a leglényegesebbet Ivanról. Mégpedig azt, hogy ő a műkorcsolyavilág kis kedvence és egyben álompasija. A Nemzetközi Korcsolyázó Szövetség reklámarca a páros műkorcsolyában. Meg úgy általánosságban a korcsolyázásé, hogy a fene vinné el! Egyesek a „korcsolyázás hercegének” nevezték. Tinédzserkorában „östehetségként” emlegették.

Az ő családjának tulajdonában állt az a sportcentrum, ahol több mint egy évtizede edzettem.

A kevés barátom közül az egyik az ő húga volt.

És ő volt az a pasi, akinek az utóbbi tíz évben egyetlen kedves szava sem volt hozzám. Én így ismertem őt. Mint a seggfejet, akivel évekig naponta találkoztam, és aki semmi mást nem csinált, csak a legostobább baromságokon veszekedett velem. Az ember, akivel nem tudtam úgy szót váltani, hogy az ne torkolljon egymás sértegetésébe.

Hát, igen... Én sem értettem, mit kereshet a Lukov Centrumban alig egy héttel azután, hogy megnyerte a harmadik világbajnokságát, és csak néhány nappal azután, hogy a szezon véget ért – mikor pihennie vagy nyaralnia kellett volna. Legalábbis eddig minden évben így tett, amióta csak az eszemet tudtam.

Amúgy érdekelt, hogy a centrumban van? Dehogy. Ha tényleg tudni akartam volna, mi a helyzet, megkérdezhettem volna Karinát. De eszemben sem volt. Arra semmi szükség.

Mert úgysem fenyegetett az a veszély, hogy Ivan és én egyhamar egymás ellen versenyzünk... vagy akár valaha is, ha a dolgok nem változnak.

És valami azt súgta nekem, még ha nem is akartam elhinni – soha, de soha, de soha –, ahogy ott álltam ugyanabban az öltözőben, amit addigi életem több mint felében használtam, hogy ez a helyzet: hogy talán végeztem. Ennyi idő után, ennyi hónapnyi magány után... az álmodnak talán vége.

És én egyetlen nyamvadt eredményt sem tudtam felmutatni.

MÁSODIK FEJEZET

– HALLOTTAD A HÍRT?

Az öltözőben ülve extra erősen meghúztam a cipőfűzőmet, majd a két szárat olyan szoros csomóba kötöttem, hogy az túlélje a következő egy órát. Nem kellett megfordulnom, hogy tudjam, két tinilány lebzsel a szomszédos padnál az öltözőszekrényük előtt. Minden reggel ott láttam őket, és általában nem csináltak semmit, csak szarakodtak. Több idejük lehetett volna a jégen, ha nem beszélgetnek, de mindegy. Nem én fizetem az időért, amit a pályán tölthetnek. Ha az anyám lett volna az anyjuk, nagyon gyorsan leszoktatta volna őket a semmittevésről.

– *Anyukám mesélte tegnap este* – válaszolta a magasabbik, és felkelt a padról.

Felálltam én is, és magam elé meredve körözni kezdtem a vállammal, pedig már eltöltöttem egy órát bemelegítéssel és nyújtással. Igaz, hogy már nem korcsolyáztam napi hat-hét órát, mint régen – amikor a legalább egyórás nyújtás elengedhetetlen volt –, de a régi szokások nehezen kopnak el. És ha napokig vagy hetekig kellene szenvednem egy meghúzódt izomtól, az nem érné meg azt az egy órát, amit megspóroltam volna a bemelegítés kihagyásával.

– Azt mondta, meghallott valakit, aki épp azt ecsetelte, hogy szerinte visszavonul, mert annyi problémája volt már a partnereivel.

Ez megragadta a figyelmemet.

Visszavonul. Problémák.

Szinte csodával határos volt, hogy sikerült évismértlés nélkül leérett-ségiznem, de azért azt még én is tudtam, kiről beszélgetnek. Ivanról. Ki másról? Néhány fiatalabb fiút leszámítva, és Pault addig a három évig, amíg velem edzett a Lukov Jég- és Sportcentrumban, más nem jöhetett szóba, akit bárki felelmegetett volna. Volt még pár tizenéves kölyök, de egyikük sem volt olyan tehetséges, hogy túl messzire jusson, már ha érdekelte volna bárkit a véleményem. De senkit nem érdekelt.

– Talán edzősködni fog, ha visszavonul – folytatta az egyikük. – Én nem bánám, ha egész nap velem üvöltözne!

Majdnem felnevettem. Hogy Ivan visszavonuljon? Az kizárt. Abszolút nulla volt a valószínűsége, hogy huszonkilenc évesen visszavonuljon, főleg nem akkor, amikor még mindig mindenhol tarol. Néhány hónappal korábban megnyerte az amerikai bajnokságot. Egy hónappal azelőtt pedig második helyezett lett a Major Prix döntőjében.

Mi a francért figyeltem egyáltalán oda erre?

Nem is érdekelt, hogy mit csinál. Nem tartozott rám, mit kezd az életével. Egyszer mindannyiunknak abba kell hagynunk. És minél kevesebbet kellett néznom az irritáló képét, annál jobb!

Úgy döntöttem, igazán nincs szükségem arra, hogy rögtön elterelődjön a figyelmem a most mindössze kétórás edzés legelején – és különösen nem Ivan miatt –, úgyhogy elindultam kifelé az öltözőből, hátrahagyva a két tinédzsert, hogy a saját idejüket vesztegessék a pletykálgodással. Ilyen kora reggel csak hatan voltak a jégen, mint mindig. Már nem jártam be olyan korán, mint régebben – nem volt értelme –, de évek óta láttam ezeket az arcokat.

Egyesekét többet, mint másokét.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Galina már a lelátón ült a pálya szélén, kezében a termosz kávéjával, amiről tapasztalatból tudtam, annyira sűrű, hogy látszatra és ízre is olyan, mint a kátrány. A kedvenc piros sálját a nyaka és a füle köré tekerte, és egy olyan pulóvert viselt, amit már legalább százszor láttam rajta, de afelett most még egy vállkendőnek látszó valamit is magára terített. Megesküdtem volna rá, hogy minden évben hozzáadott egy újabb ruhadarabot a már megszokott viseletéhez. Amikor majdnem tizennégy évvel ezelőtt kihúzott a csoportos korcsolyaóráról, még teljesen jól érezte magát csak egy hosszú ujjú pólóban és kendőben, most azonban már valószínűleg halálra fagyott volna úgy.

Az a tizennégy év hosszabb idő, mint amennyi ideje ezek közül a lányok közül néhányan a világon voltak.

– Jó reggelt! – mondtam tört orosszággal, ami az évek során rám ragadt tőle.

– Szervusz, *yozi*k – köszönt vissza, és tekintete egy rövidke pillanatra a jég felé siklott, majd visszatért rám. Az arca még mindig ugyanolyan volt, mint amikor tizenkét évesen megismertem: viharvert, de elszánt. Mintha a bőre valamiféle golyóálló anyagból készült volna.

– Hétvégéd jó volt?

Bólintottam, röviden felidézve, hogy a bátyámmal és az unokahúgommal állatkertbe mentünk, aztán felugrottam hozzájuk egy pizzára – ez két olyan dolog volt, amiben nem is tudom, hogy korábban részem volt-e valaha is, a pizzát is beleértve.

– Neked is jól telt? – kérdeztem Galinát, a nőt, aki olyan sok mindenre tanított meg, hogy fel sem tudnám sorolni.

Előbukkantak a ritkán látott gödröcskéi. Olyan jól ismertem az arcát, hogy tökéletesen le tudtam volna írni egy rajzolónak, ha Galina valaha eltűnne. Kereken ívelt, vékony szemöldök, mandulavágású szemek, vékony száj, egy sebhely az állán, amit még versenyzői pályafutása során szerzett, amikor az arca összetalálkozott a partnere korcsolyájával, és egy másik